

зали още по-чудни плодове. Никога и никжде Радулчо не билъ виждалъ такива плодове

Презъ есенъта плодетѣ узрѣли и единъ день, когато Радулчо свирѣлъ, започнали да се разпукватъ, като черупкитѣ на орѣхи. Отъ черупкитѣ почнали да капятъ на земята жълти жълтици. Радулчо събралъ жълтицитѣ въ торбичката си и хайде у тѣхъ. И вече всѣка година дървото завързвало, плодетѣ всѣка есенъ узрѣвали, а Радулчо напѣлвалъ торбичката си съ жълтици и ги отнасялъ у тѣхъ. Станалъ богатъ човѣкъ. Накупилъ си имотъ, направилъ си голѣма кѣща. И, като всички богати хора, възгордѣлъ се и почналъ отвисоко да гледа на сиромаситѣ.

Започналъ да ходи по кръчмитѣ и да си попийва. А като се напиелъ, започвалъ да се кара съ съседитѣ си или да се хвали на другаритѣ си, съ които пиелъ:

— Ако имамъ стока и богатство, — крещѣлъ той, — не съмъ го взелъ отъ бацитѣ ви. Уменъ съмъ билъ, хитъръ съмъ билъ, спечелилъ съмъ го.

— Слушай, Радуле, — говорѣли му тѣ, — ние те знаемъ отъ малкъ бедно овчарче. Какъ и отъ где спечели това богатство?

— О-хо, това само не казвамъ! Никой не може да знае, отъ кѣде имамъ богатството си...

Единъ хитъръ селянинъ накаралъ жена си да отиде и да изпита жената на Радула. Жена му била добра и довѣрчива. Разправила тя какъ Радулъ забогатѣлъ отъ едно дърво въ планината. Но дървото не могла да каже, защото и тя не го знаела.

Седналъ на другата вечеръ хитриятъ селянинъ въ кръчмата срещу Радула и почналъ да го закача.

— Слушай, защо не кажешъ, откъде взе това пусто богатство? Изпѣчилъ гърди Радулъ, вирналъ глава и се засмѣлъ.

— О-хо! Това не казвамъ! Уменъ съмъ билъ, хитъръ съмъ билъ, спечелилъ съмъ го...

И се тупналъ съ юмрукъ въ гърдитѣ.

— Кой, азъ ли? — викналъ селянинътъ Първанъ, — азъ ще узная.

— Никога! — извикалъ Радулъ, засмѣлъ се пакъ и тропналъ съ ржка по масата.

Почнали да спорятъ. Най-сетне направили облогъ: ако Първанъ узнае какъ Радулъ е забогатѣлъ, ще вземе кѣщата му и всичкия му имотъ. Ако не узнае Радулъ ще вземе неговия имотъ. Дали си три дни срокъ.

На третия день пакъ се срещнали въ кръчмата. Поржчали вино. Поканили и други селяни. Разправили имъ за облога. Тогава хитрецътъ Първанъ разправилъ какъ Радулъ прибиралъ жълтицитѣ отъ дървото въ планината.

Ударилъ се Радулъ по главата, но било вече късно. Облогътъ си билъ облогъ. Нищо не оставало, освенъ да даде кѣщата, нивитѣ и ливадитѣ си на Първана.

На другия день Радулъ отишелъ въ планината при дървото, но то било изсѣхнало до коренъ. Върналъ се тѣженъ и умисленъ. Срещнала го една бабичка. Тя го попитала: